

Дерек Ланди

ДЕМОН
ШОСЕ

Артлайн Студиос
София, 2017

Derek Landy
DEMON ROAD
copyright © 2015 Derek Landy
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ДЕМОН ШОСЕ
Артлайн Студиос 2017
Всички права запазени.
Автор: Дерек Ланди
Превод: © 2017 Майре Буюклиева
Редактор: Марина Попова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1612
жк. Лагера, ул. „Плиска“ №54
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-091-3

Лаура Дж.

*Запознах те със страшните филми, с книгите на
Стивън Кинг и с неизброимите радости на ужаса.*

Ти ме запозна със СтарКид.

Още не съм ти простил.

1

Дванадесет часа преди родителите на Амбър Ламонт да се опитат да я убият, тя седеше между тях в кабинета на директора, положила ръце в скута си, потискайки всичко онова, което ѝ се щеше да изкаже на глас.

– В това училище не заставаме зад смутителите на реда – заяви госпожа Коб. Беше пълна жена около петдесетте и носеше толкова затегната огърлица, че когато шията ѝ потрепери и лицето ѝ почервеня, Амбър очакваше главата ѝ просто да се изстреля като тапа, може би да отскочи от пода и да се търкулне под масивното ѝ импозантно бюро. Щеше да е приятно.

– Има причина да се намираме в първата тройка образователни институции във великия щат Флорида – прогължи Коб – и знаете ли защо? Защото гържим нещата със здрава ръка.

Замълча, за да подсили ефекта, сякаш казаното от нея трябваше по-скоро да се попие, отколкото просто да се изтърпи.

Коб леко наклони глава.

– Господин и госпожо Ламонт, не ви познавам добре. През изминалите години не е имало причини да ви каня

тук. През годините досега поведението на Амбър бе напълно адекватно. Но дъщеря ви бе пращана в кабинета ми три пъти за последния месец заради търкания със съученици. *Три пъти*. Това, убедена съм, че ще се съгласите, е отвъд всякакви норми. Простичко казано, както се чувствам длъжна да го кажа, поведението ѝ през този срок се влоши до такава степен, че съм принудена, макар и със съжаление, да разсъждавам върху това дали няма промяна в обстоятелствата в семейството.

Майката на Амбър кимна съчувствено.

– Сигурно е ужасно за вас.

Родителите ѝ, както бе напълно очаквано, седяха напълно спокойни пред лицето на съкрушителната глупост. Този специфичен вид спокойствие – отдалечено, търпеливо, но от-време-на-време-преливащо-в-снизхождение, беше обичайното им състояние. Амбър му беше свикнала. Коб – не.

Бети Ламонт седеше на стола си в идеална стойка и перфектна прическа, облечена елегантно, но с престорена скромност. Бил Ламонт седеше с кръстосани крака, положил ръце с преплетени върху непретенциозната катарам на италианския му колан пръсти, с лъснати обувки. И двамата бяха красиви – високи, пращящи от здраве, добре облечени. Амбър имаше повече общо с госпожа Коб, отколкото със собствените си родители – всъщност Амбър напълно би могла да бъде и самата като Коб след четиридесетина години, ако не успееше да намери нужната твърдост да се придържа към диетата, както не спираше да си обещава. Единственото нещо, което сякаш бе успяла да наследи от комбинацията от гени на родителите ѝ, беше косата. Понякога Амбър си позволяваше да се замисли какво се беше объркало при нея – но не отделяше твърде много време да разсъждава върху тази мистерия. Подобни размисли водеха до доста студени и мрачни места в съзнанието ѝ.

– Става все по-лошо – продължаваше Коб. – Родителите на другото момиче в тази... *свада* да я наречем, ми довериха, че ще докладват за инцидента пред местния вестник,

ако не предприемем нужните мерки. Аз, от своя страна, отказвам да бъда свидетел на това как доброто име на това училище бива обливано с кал само заради действията на една проблемна ученичка – при тези думи Коб забви поглед в Амбър, с идеята у никой от присъстващите да не остане и капка съмнение за кого става дума.

– Мога ли да кажа нещо? – попита Амбър.

– Не, не можеш.

– Зафрон е тази, която започна цялото нещо. Винаги си избира някой, който не е толкова красив и идеален като нея и приятелите ѝ.

– Тишина – остро я сгълча Коб.

– Просто казвам, че ако искате да вините някого, трябва да вините...

– Нямаш разрешение да говориш!

Амбър отговори на погледа ѝ.

– Тогава защо съм тук?

– Тук си, за да седнеш, да мълчиш и да ме оставиш да говоря с родителите ти.

– Но аз мога да ви оставя да си говорите с родителите ми от което и да е друго място – отвърна Амбър.

Лицето на Коб почервения, а шията ѝ потренири. Амбър чакаше изстрелването на главата.

– Млада госпожице, ще пазиш тишина, когато ти кажа да пазиш тишина. Ще уважавааш авторитета ми и ще правиш, каквото ти се казва. Ясно ли ти е?

– Значи нямам право да се защи...

– Ясно ли ти е?

Майката на Амбър я потуна по крака.

– Хайде, миличка, остави сега милата бабка да се изкаже.

Очите на Коб се окръглиха като палачинки.

– Е, мисля, че разбрах къде е източникът на проблема. Ако това е начинът, по който възпитавате Амбър, то никак не се изненадвам на абсолютната липса на уважение към висшестоящите.

– Разбира се – намеси се Бил, спокоен както обикновено. – Какво пък им е толкова важно на висшестоящите?

По мое мнение се взимат твърде на сериозно. Възниква ви някакъв гробен проблем, който раздухвате излишно много, довлечате мен и Бети от другия край на града за някаква среща, от която очевидно ние трябва да треперим от ужас, седите си тук на това нелепо огромно бюро като мини-деспот и вярвате, че упражнявате някаква страшна власт над нас. Бети, ти чувстваш ли се вече сплашена?

– Още не – сладко отвърна Бети, – но съм сигурна, че скоро ще усетя първите признаци.

Амбър положи всички усилия на волята си, за да не се гърчи на стола си. Беше виждала подобна ситуация гостатъчно пъти, за да е наясно какво се задава и това винаги я караше да се чувства неудобно. Родителите ѝ проявяваха малко търпимост към хора, на които гледаха като на гразнители, а размерът на наказанието спрямо тях забвесе изцяло от това как се чувстваха в дадения момент. Единственото, с което Амбър не беше наясно, бе колко далеч възнамеряваха да стигнат в този ден.

Твърде обикновените очи на Коб се присвиха.

– Очевидно крушата не е паднала далеч от дървото. Сега виждам откъде гъщеря ви се е научила на отношение.

Госпожа Коб в момента не беше много повече от куца антилопа гну, от онези, които Амбър бе гледала по научно-популярните филми. Родителите ѝ бяха лъбовете, които дебнеха из високата трева и приближаваха от две страни. Коб не знаеше, че е антилопа, разбира се. Нито беше наясно, че е куца. Смяташе, че тя е лъвът, че силата е в нея. Нямаше и най-малка представа какво предстои.

– Току-що на практика се повторихте – посочи ѝ Бил. – Освен това, изглежда говорите изцяло с клишета. И ние поверяваме тъкмо на *вас* да образовате гъщеря ни? Май ще трябва да преразгледаме това си решение.

– Нека ви уверя, господин Ламонт – отвърна госпожа Коб, поизправяйки стойката и заглаждайки блузата си, – няма да ви се налага да се тревожите повече за това.

– О, отлично – щастливо се обади Бети. – Значи ще напуснете училището?

– Не, госпожо Ламонт, *дъщеря* ви е тази, която ще напусне.

Бети се засмя учтиво.

– О не, не мисля. Бил?

Бил извади телефона си, който донякъде на шега наричаше най-могъщия телефон във Флорида, и набра някакъв номер.

– Не разрешаваме използването на мобилни телефони в кабинета на директора – заяви госпожа Коб.

Бил не ѝ обърна внимание.

– Грант – рече и се усмихна, когато някой отсреща вдигна. – Извинявай, че ти се обаждам посред бял ден. Не, не, нищо такова. Все още не, де. Не, виж, искам да ми направиш една услуга, ако е възможно. Директорката на училището на Амбър, познаваш ли я? Тъкмо тази, да. Моля те, искам да бъде уволнена.

Леките пръсти на главоболието започнаха да барабаният в черепа на Амбър. Ето значи колко далеч имат желание да стигнат днес. Чак до самия край.

– Благодаря ти – каза Бил. – Поздравя Кърсти от мен.

Бил затвори и погледна към Коб.

– Всеки момент ще получите обаждане.

Коб въздъхна.

– Това никак не е забавно, господин Ламонт.

– Не се притеснявайте, съвсем скоро определено ще стане доста по-забавно.

– Вече взех решението си. Няма смисъл да се спори по...

Бил вдигна пръст, за да я накара да запази тишина.

Коб се подчини за около четири секунди общо, преди отново да заговори.

– Ако не желаете да говорите разумно по въпроса, тогава няма какво повече да си кажем. Жалко е, че не успяхме да изгладим не...

– Моля ви – прекъсна я Бети. – Изчакайте един момент.

Коб поклати глава и в този миг телефонът ѝ зазвъня. Тя буквално подскочи.

– На ваше място бих вдигнала – посъветва я нежно Бети. – За вас е.

Коб се поколеба. Телефонът звънна още два пъти, преди тя да вдигне.

– Ало? Да, да, сър, аз просто... моля? Не можете да направите това – тя извърна лице. Вече беше пребледняла, а гласът ѝ стихна. – Моля ви. Не можете да направите това. Аз не съм...

Амбър чуваше свободния сигнал от мястото си. Коб седеше вкаменена. После раменете ѝ започнаха да припреперват и Амбър осъзна, че директорката плаче.

На Амбър взе да ѝ се повдига.

– Бил – обади се тя, – може би няма нужда да я уволняваме, а?

Бил не ѝ обърна внимание и се изправи.

– Добре тогава – рече. – Амбър, ще те оставим да се връщаш в час. Днес си на работа в ресторанта, нали? Опитай се да не ядеш нищо, днес за вечеря ще има патица.

Родителите ѝ се насочиха към вратата, а Амбър се обърна към Коб, която бързо се изправи.

– Моля ви – повика тя, бършейки съзрите от очите си. – Съжалявам. Очевидно сте много важни хора и... Амбър очевидно е много специално момиче.

– Много специално – потвърди Бил, с единия крак вече извън кабинета.

– Съжалявам, че не успях да разбера това по-рано – продължи Коб, измъквайки се забързано иззад бюрото. – Специалните ученици заслужават специално отношение. Толерантност. Заслужават толерантност и... и разбиране. Свобода на действие.

– Свобода на действие, толерантност и разбиране – повтори Бети, като кимаше. – Това винаги са били *нашите* опорни точки за щастлив живот.

– Моля ви – каза Коб. – Не позволявайте да ме уволнят.

– Е, не знам сега – отвърна Бети. – Всъщност това е решение на Амбър. Амбър, смяташ ли, че госпожа Коб трябва да запази работата си?

Имаше една част от Амбър – някаква потайна и далечна част, която искаше да каже „не“, която искаше да накаже директорката за нейната креслива арогантност, за нейната дребнавост, но това беше частта, която не мислеше за Коб като за личност. Независимо колко много не харесваше тази жена, Амбър не беше готова да съсипе живота ѝ, само за да ѝ даде урок.

– Ъ, да, нека си я запази – отвърна Амбър.

– Благодаря ти – отвърна Коб, а цялото ѝ тяло се отпусна. – Благодаря ти.

– Един момент – намеси се Бил и се върна в кабинета. – Госпожо Коб, вие ни обвинихте, че сме лоши родители. Ако искате обратно работата си, ще трябва да направите повече от това да се извините.

– О, да – присъедини се и Бети, пляскайки с ръце от задоволство. – Трябва да се молите.

Амбър се вторачи в родителите си с невярващ поглед, а Коб се намръщи.

– Моля?

Усмивката на Бети се изпари.

– Моли се, казах.

Амбър беше сгрешила. Смяташе, че познава пълната гама наказания на родителите си, но това беше едно ниво отвъд всичко. Това беше отмъстителност, сякаш търпението им вече се изчерпваше по някаква скала, невидима за всички останали. Това беше нещо съвсем ново.

Коб стрелна бързо Амбър с очи, после отново насочи поглед към Бил и Бети.

– Ъ... моля ви – тихо промълви тя. – Моля ви, мога ли да задържа работата си? Аз... умолявам ви.

Бил вдигна рамене.

– Ами добре – той махна към вратата. – Тръгваме ли?

Те излязоха от кабинета, госпожа Коб остана да стои наред стаята, докато сълзите се стичаха по страните ѝ, а те мълчаливо стигнаха до края на коридора. Тъкмо преди родителите ѝ да забият наясно към паркинга, а Амбър – наляво към класните стаи, Бил я погледна.

- Това момиче, с което си имала „свада“, – попита той, – Зафрон, нали така? Тя не ти ли беше приятелка?
- Когато бяхме малки – отвърна меко Амбър.
- Той кимна, позамисли се, после се отдалечи.
- Майка ѝ я потупа по рамото със съчувствен вид.
- Децата могат да са толкова жестоки – рече и последва съпруга си.